

וצריך התנא להקדים את פטור שאר העריות, הנלמד בדרשה, לפני אחות אשה, שהפטור שלה נכתב במפורש.

ומשנינן: **אידי דאיירי**, כיון שכבר עסק התנא ב**איסור אחותא**, באחות אמו, **תנא** בסמוך לה גם את איסור **אחות אשתו**, שגם הוא איסור של אחות, ולכן לא דחה את אחות אשתו לסוף הרשימה.

ופרכינן: וליתנייא לכל האי **בבא**, לכל הקטע של אחות אמו ואחות אשתו — **לבסוף?!?**

אלא, יש לתרץ באופן אחר מדוע נקט התנא את ערות בתו תחילה, וממילא לא יקשה מדוע לא נקט התנא את אחות אשה בסוף.

תנא — קורבי קורבי נקט.

את מי שקרוב אליו יותר, נקט התנא תחילה.

ולכן נקט תחילה את בתו, כי היא הקרובה לו ביותר מכל העריות, ולא מחמת שהיא חביבה היות והיא נלמדת מדרשה.

ולכן **תנא** תחילה **בתו, ובת בתו, ובת בנו** — **דקרובי עצמו הם**.

ואידי דתנא שלשה דורות שהם למטה דידיה, שקרובים לו.

תנא נמי שלשה דורות למטה דידיה, של אשתו, למרות שאין הן אסורות מחמת

קירבתו עליהן, אלא מחמת שהן קרובות אשתו.

והיינו, בת אשתו ובת בנה ובת בתה.

ואידי דתנא שלשה דורות למטה דידיה —

תנא שלשה דורות למעלה דידיה: חמותו ואם חמותו ואם חמיו.

ושוב **תנא** **אחותו ואחות אמו** — **דקרובי עצמו** הן, ולכן הקדימן לכלתו, שאינה "קרובתו", אלא נאסרה מחמת קידושי בנו.

ואידי דאיירי באיסור אחוה — **תנא נמי אחות אשתו**.

ועתה נשארו עוד שלש ערוות, שאין איסורן משום קירבתן אליו, והן: אשת אחיו מאמו, אשת אחיו שלא היה בעולמו, וכלתו.

ובדין הוא דליקדמה לכלתו מקמי אשת אחיו **שלא היה בעולמו**, ולפני אשת אחיו מאמו, היות **דלא משום קורבא** אליו הוא **דאסירא** ליבום. ואיסור כלתו חמור מהן, שהיא בסקילה, והן בכרת.⁽¹⁾

אלא, **אידי דאיירי**, היות ועסק התנא ב**איסור אחוה** — הקדים ותנא **אשת אחיו שלא היה בעולמו** וכן הקדים לה אשת אחיו מאמו.

והדר ואחר כך, בסוף, **תנא** **כלתו**.

ושתיהן שוות לענין קורבה, כי שתיהן נהיות קרובות על ידי קידושין של קרוביו, וכלתו חמורה כיון שהיא בסקילה, ואילו אשת אחיו שלא היה בעולמו דינה בכרת. אך הוא הדין שהיה להקדימה לפני אשת אחיו מאמו, שגם

להוכיח ששיטת רש"י היא בכל מקום, שיש ללמוד את פטור ערוה עצמה מאחות אשה, והכונה היא לפטור מחליצה].

1. רש"י מבאר שהיה צריך להקדים את כלתו לפני אשת אחיו שלא היה בעולמו, היות